

Vær med!

Evangeliet er såre rigt; dets herlighed er udtømmelig. Når det kalder på os, er det for at skænke os en rigdom, der overgår al forstand.

Men det fremtræder i ringhed uden pragt og forsøger aldrig at drage nogen med reklamens midler.

Apostelen *Paulus* elskede sit åndelige barn *Timoteus* og havde ham på sit hjerte i tiden før sin martyrdød. Han ønskede det allerbedste for ham, som en fader altid gør for sit barn. Derfor skrev han disse af kærligheden gennemtrængte ord til ham: »Vær med til at lide ondt for evangeliet...« (2. Tim. 1,8 og 2,3).

For evangeliet

Paulus opfordrer ikke *Timoteus* til at søge lidelserne; det ville være sygeligt, og Paulus var ikke syg i sindet. Hans sjæl var fyldt af kærlighed, glæde og fred, og han kunne sige tak under alle forhold som den, der i dybeste mening er tilfreds – ja, han kunne lovsynge og prise Gud med martyrdøden for øje.

Paulus opfordrer heller ikke *Timoteus* til at give afkald på de glæder, som f.eks. et veltillavet måltid er. Alt, hvad Gud har skabt, er godt, og intet er at forkaste, når det modtages med taksigelse; derfor lægger apostelen ikke et tungt åg på *Timoteus'* samvittighed med et krav om at han skal afholde sig fra spiser.

Paulus vil ikke berøve *Timoteus* en eneste ægte glæde med sin opfordring til at være med til at lide ondt for evangeliet. Han siger heller ikke, at *Timoteus* gør sig fortjent til Guds rige velsignelse, hvis han vil påtage sig nogle flere lidelser og besværligheder. Han siger derimod, at lidelser for evangeliets skyld er en del af evangeliet, og at han ikke vil, at hans åndelige barn skal gå glip af nogen del af glædesbudskabet.

Apostelen taler ud af sin rige erfaring. Han var på en særlig måde udtaget til at lide meget for evangeliet, og han havde under alle sine trængsler erfaret, at herlighedens Ånd hvilede over ham, og at trængslerne forenede ham med Kristus på den inderligste måde. Var han veget uden om trængslerne for evangeliets skyld, og havde han valgt en lettere vej, da han havde lidt store åndelige tab.

Hvad var det, der voldte ham trængsel for evangeliets skyld?

Vidnesbyrdet

»Skam dig ikke ved at vidne om vor Herre ... men vær med til at lide ondt for evangeliet ved den kraft, Gud giver« (2. Tim. 1,8). Guds børn har, så forskellige de er,

det fælles kald at være Herrens vidner her i verden. Nu er der intet, der skaber større tilfredsstillelse i et menneske, end at leve og virke i overensstemmelse med sit kald og sin bestemmelse. Hver gang vi aflægger et vidnesbyrd om Herren i hans Ånd, giver det os en stor tilfredsstillelse i vort indre. Det var denne glæde, Paulus ikke ville se glide *Timoteus* af hænde; derfor formanede han ham, som han gjorde.

Det er sandt, at mangt et vidnesbyrd om Herren Jesus medfører trængsel og modgang under den ene eller den anden form; det havde Paulus erfaret mere end nogen anden. Men når han så tilbage på sit lange liv, fortrød han ikke et eneste vidnesbyrd, han havde aflagt, hvor megen trængsel det end havde påført ham, thi ethvert vidnesbyrd havde styrket ham i hans indre menneske og fyldt ham med glæde i Helligånden.

Han kunne som den, der selv har vidnet og lidt trængsel, formane sit barn i Herren til aldrig at skamme sig ved at vidne om Herren. Vel påfører et klart og tydeligt vidnesbyrd om Jesus den, der vidner, megen hån og latterliggørelse, men hvad betyder det dog imod den ære, at fremhæve Ham, vor Frelser, for menneskene, og bekende hans hellige navn!

Gud giver kraft til ethvert vidnesbyrd, men man erfarer først hans kraft, når man er begyndt at vidne! Man fornemmer den ikke altid forud; da kan menneskefrygten og skamfølelsen banke på døren for at få os til at vige uden om den klare tale om Herren, men bryder vi i tro igennem disse fornemmelser og taler på Guds vegne, er kraften der straks – og vi bliver så glade, at vi ikke tav, men talte!

Der hersker et dybt mørke over Danmark ved indgangen til 1992. Vort stakels folk er præget af en antikristelig indstilling, så det, at bede Fadervor, er forbudt i mangfoldige offentlige institutioner. Vi skal næppe aflægge nytårsløfter, men lad os gå ind i det nye år med denne brændende bøn: »Herre, gør os tro imod vort kald: at være dine vidner!«

Det er ikke i store kampagner, men ved Guds børns personlige vidnesbyrd i dagligdagen, at Jesu Kristi navn bliver herliggjort midt i en fordærvet slægt. Det er vor forret at få lov til at være med der-til!

ej heller ved mig

»Skam dig derfor ikke ved at vidne om vor Herre, ej heller ved mig, hans fange,« skriver Paulus.

Kunne *Timoteus*, hans åndelige søn, virkelig finde på at skamme sig ved sin

åndelige fader?

Paulus sad i fængsel, og under hans første forsvar var ingen kommet ham til hjælp, men alle havde svigtet ham (2. Tim. 4,16). De havde ikke haft mod til at træde frem og tale til forsvar for ham. Hvad med *Timoteus*, som på det tidspunkt ikke var i nærheden, men langt borte fra Paulus?

Kunne han ikke blot lade sagen udvikle sig, som den nu kunne, og så i øvrigt bede for sin åndelige fader?

Jo, det kunne han godt, men så ville han lide store åndelige nederlag i det skjulte, og det var dette, hans gamle åndelige fader ville skåne ham for; derfor skrev han, som han gjorde.

Han stillede »ikke at skamme sig ved at vidne om vor Herre« og »ej heller ved mig« så nært sammen, at vi må spørge: »Hvis *Timoteus* skammede sig ved Paulus, ville han så også skamme sig ved at vidne om evangeliet?«

Og svaret er: »Ja, netop!«

Hvorfor var Paulus i fængsel? Det var han, fordi han klarere end alle andre havde aflagt vidnesbyrdet og fulgt den smalle vej. Han havde dagligt taget sit kors op og fulgt sin Frelser og Herre, derfor var han nu i fængsel og skulle snart henrettes.

Hvis *Timoteus* nu forholdt sig neutral og ikke tog en klar stilling ved apostelens side, da »vidnede« han dermed om, at han ikke ville være med til korsets vej med dets konsekvenser – og det ville i evigheds lys være et forfærdeligt tab for ham.

Paulus elskede *Timoteus*; han kendte hans skrøbelige sind og vidste, at han ikke altid var så mandig, som han burde være. Derfor skrev han til ham og påmindede ham om, at »Gud har ikke givet os fejhedens Ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds Ånd« (vers 7). Han ville ikke, at *Timoteus* en dag skulle høre, at nu var Paulus død, og så for sent fortryde, at han svigtede ham, da det gjaldt.

Hvordan skulle *Timoteus* da atter kunne rejse sig og blive et uforfærdet vidne uden menneskefrygt? Han ville for resten af sit liv være svækket og ende i den åndelige slaphed, som er så mange kristnes store tragedie. Paulus ville ikke, at *Timoteus* skulle blive en slappet bue, der har mistet sin spændkraft. Hans åndelige søn skulle være glad, stærk og uforfærdet – men det bliver man aldrig under fejhedens og menneskefrygtens herredømme.

For en kristen gælder det ikke om at hytte sit skind, men om at stå for sandhed og ret. Lad os ved indgangen til 1992 bøn-falde Gud om mod og mandshjerte til aldrig at lade nogen således i stikken, at vi

en dag står med skammen og for sent vågner op til erkendelsen af, at vi svigtede og gjorde os selv betydningsløse i den åndelige kamp for evangeliet!

Det værste er nemlig, at hvis jeg svigter, så har kærligheden lidt skade i mit hjerte. Også her taler den store apostel ud af sin rige erfaring. Han havde været alt for dem alle – han havde båret dem på sit hjerte, kæmpet for dem i bøn, retledet og vejledet dem – han havde sat hele sin tilværelse ind for deres skyld – og nu var han i fængsel.

Han kunne godt have skånet sig selv – tænkt lidt mere på sin egen fremtid – handlet lidt »klogere« og ikke risikeret så meget – så var det nok gået ham »bedre!« – så var han næppe endt som en forbryder i et fængsel!

Ja, men »jeg udholder det altsammen for de udvalgte skyld« (2. Tim. 2,10) – sådan er nemlig Guds kærlighed!

Den led aldrig skade i apostelens hjerte – den brændte lige til det sidste med evigheds glød – han elskede dem med den kærlighed, der udholder og tåler alt!

Derfor var han altid så glad – og han ville under ingen omstændigheder, at kærlighedens brand skulle slukkes hos Timoteus til skade for hans liv og tjeneste.

Derfor, Timoteus – »skam dig ikke ved mig – tråd frem som en fribåren kristen – stå for sandhed og ret – og glæden skal vælde frem som en flod i dit forsagte hjerte!«

Slid og slæb

Paulus udøver aldrig tryk eller pression over sine venner. Når han siger: »Vær med!« er det ikke som en utilfreds leder, der vil ruske op i sine tilhængere. Apostelen er fyldt af Guds Ånd. Han er ikke irriteret på Timoteus, ej heller utilfreds med ham; han elsker ham og vil give ham del i evangeliets hemmelige, skjulte rigdomme.

Han siger også: »Vær med til at lide ondt som en god stridsmand for Jesus Kristus« (kap. 2,3). Han taler om *krigstjeneste* (2,4), om *vædekamp* (5) og om *slid*

(2,6), men ingen fornemmer, at Paulus har en dyb selvmedlidenhed med sig selv over al den krigstjeneste, vædekamp og alt det slid, han har været med til. Tværtimod – det er en del af evangeliet – det er en forret!

Han vil ikke, at Timoteus skal blive blind for krigstjenestens, vædekampens og slidets privilegium!

Paulus var slidt op for det glade budskabs skyld. Ingen kan fatte, at han holdt til alt det slæb, han tog på sig. Men tro mig: de søvnløse nætter, de trætte lemmer og mangelen på ferie og adspredelse tyngede ham ikke, men skænkede ham en usigelig indre tilfredsstillelse – han kunne endnu bedre end *Ingemann* synges: »Lykkeligst at hvile på er fuldendte gerninger!«

Det er der ikke så mange, der har blik for. Men Paulus vidste det, og han ville, Timoteus skulle vide det og virkeliggøre det, så at evangeliets skjulte glædeskilder kunne åbne sig for ham og bevare ham fra åndelig mathed og stagnation.

Ved indgangen til 1992 behøver vi næppe at samle vore kræfter om at få en højere levestandard; vore ferieplaner og udlandsrejser er heller ikke livsvigtige. Men livsvigtigt er det, om vi *gør fyldest, og om vore gerninger er fyldestgørende i vor Guds øjne* (Åbenb. 3,2).

Det fyldestgørende yder vi ikke ved at springe over, hvor gærdet er lavest. Vi finder det heller ikke hos flertallet. Vi må hellere gå i skole hos Paulus for af ham at lære, hvad han underviste Timoteus om, da han sagde: »Skam dig ikke ved at vidne om vor Herre, ej heller ved mig, hans fange; men vær med til at lide ondt for evangeliet ved den kraft, Gud giver, han, som frelste os og kaldte os med en *hellig kaldelse*...«

Jeg kender en del, især blandt ældre kristne, der har slidt og slæbt i det for Herren hele deres liv – husmødre har slidt næsten overmenneskeligt i det – forældre har under bøn og tårer slidt i det for deres børn – andre har dag ud og dag ind slidt i det på deres arbejdsplads for at være tro

imod vidnesbyrdet – de stille i landet har båret utallige byrder – kun Gud kender deres søvnløse nætter, hvor de har udøst deres hjerter i bøn og påkaldelse – de fleste af dem kan ikke med ord og argumenter gøre rede for, hvorfor de ikke har søgt deres egen bekvemmelighed noget mere – nu er mange af dem trætte og ensomme, kræfterne er brugt op – de kan ikke komme uden for deres stue – men de bærer fortsat tunge byrder på deres hjerte – de holder ud i bønnens skjulte arbejde – de lever i nøjsomhed, ja spartanskhed – de giver som den fattige enke – nu og da er de ved at segne – de angribes også af mørkets magter, der vil bilde dem ind, at det hele har været forgæves, og at de ikke er til nogen verdens nytte – men hos dem vil jeg helst være, og blandt sådanne vil jeg helst, om muligt, regnes med – thi her er noget af det, Paulus efterlyste hos den unge Timoteus – her er dette »alt eller intet«, uden hvilket evangeliet forvanskes til sødsuppe.

De har vist os og viser os stadig, hvis vi vil se det, at der er mange ting, vi med glæde kan undvære for evangeliets skyld, og at der er mange ting, vi med glæde kan tage på os netop for Kristi skyld. De har vist os, at evangeliet er Guds kraft og derfor sætter os i stand til det glædelige at kunne, hvad vi uden det aldrig kunne.

Skulle vi udtrykke, hvad Paulus så brændende ønskede for sin unge ven, så lader vi den gamle apostel selv komme til orde: »Stræb efter at kunne træde frem for Gud som en mand, der kan stå prøve, som en arbejder, *der ikke skammer sig ved sit arbejde*« (2,15).

Så vil vi da ved indgangen til 1992 lade dette være vor stræben! Snart skal vi træde frem for Ham. Snart skal vort arbejde prøves som med ild. Må Herren i sin uendelige barmhjertighed rette enhver af os op til at ile frem ad denne banede, men smalle vej, idet vi følger Paulus efter, han, der fulgte lige i Jesu fodspor!

I verden

Hele verden er i den Ondes vold (1. Johs. 5,19), men Jesus beder ikke sin Fader om, at han vil tage os ud af verden (Johs. 17,15).

Vor plads er i verden, som verden nu er. Lad os skrive os dette bag øre, at ikke vi får en falsk åndelig opfattelse af, hvad det er at være en kristen.

Arbejdspladsen

Jeg har mødt kristne, der betragter deres

daglige arbejde på deres arbejdsplads som en underordnet ting, noget i retning af et nødvendigt onde, medens det, der foregår i menigheden, er deres egentlige opgave. Jeg var i min ungdom tilbøjelig til selv at tænke i disse baner; det svækkede mit vidnesbyrd meget.

Din arbejdsplads er det sted i verden, hvor Gud har sat dig for at velsigne dig og gøre dig til velsignelse. Der tilbringer du omkring 40 timer hver uge, møder dagligt

denne verdens børn, arbejder sammen med dem eller for dem, lærer mangt og meget og er måske den eneste, der kender Kristus og kan bede for dem.

Er det en underordnet ting eller et nødvendigt onde? Er det ikke snarere en stor Guds gave?

Du skal næppe med brask og bram give dig til at forkynde evangeliet for dem, men du skal hellere leve det ud midt iblandt dem. Hvad indebærer det?

Først dette, at du gør dit arbejde i opriktighed og med ydmyghed overfor den opgave, din foresatte har givet dig, hvad enten opgaven er stor eller lille. Paulus udtrykker det således: »Udfør jeres tjeneste med villigt sind, som om I tjente Herren og ikke mennesker« (Efes. 6,7). Inde i dit eget hjerte afgøres det, hvordan du arbejder. Du har som Guds barn den forret, at Guds Ånd lader dig se dit arbejde i et rigere lys end de andre på arbejdspladsen; du forstår, at du *tjener Gud* med det arbejde, han har betroet dig; derfor kan du gøre det med en beslutsomhed og overbevisning, som arbejdet i sig selv måske ikke umiddelbart indbyder eller opfordrer til.

Enhver, som arbejder i den Ånd og med den indstilling, får før eller senere en uforklarlig glæde, og i denne arbejdsplads ligger en hemmelig kraft.

Denne glæde er en vigtig del af dit vidnesbyrd uden ord; der udgår fra dig med denne milde glæde en ånd, der ikke kan undgå at gøre indtryk på dine arbejdskammerater, hvad enten de vil være ved det eller ej.

Jesus sagde jo: »Den, som tror på mig, af hans indre skal der udgå strømme af levende vand, som Skriften har sagt.« Herren har formentlig givet dig det arbejde, du har, for at dette skal ske på din arbejdsplads.

Derfor er dit hjerteforhold til Herren og til dine omgivelser så afgørende. Lader du dig fylde af Guds Ånd og ord, af troen, håbet, kærligheden, af taknemmeligheden og iveren, da løfter du dig selv, dit arbejde og dine omgivelser op i et lys, som ingen kan unddrage sig – alle vil mærke det.

Selv får du nye kræfter og bliver ikke så træt. Du kan også tage modgang og skuffelser på en anden måde; du kommer ikke ud af dem som en skuffet mand, men som en erfaren mand, der har lært livets dybere og rigere skatte at kende.

Du får også mod til at sige ja til alt, Herrens Ånd byder dig at sige ja til, skulle det end kræve meget af dig, og nej til alt det, Herren siger nej til, og både dit ja og dit nej lyder fra dig med en sand, ufarisæisk stemmeføring, fordi du ikke er sur eller tvær eller misfornøjet, men fyldt af overbevisning og klarhed.

Således bliver du måske en ener på din arbejdsplads, men kristne er altid enere. Det er næppe troligt, at du bliver populær, men du vil blive respekteret.

Det vil sige, at du får »godt lov iblandt dem, som er udenfor« (1. Tim. 3,7) i den betydning, at ingen kan sige, at du ikke gjorde dit arbejde fuldt tilfredsstillende.

Du vil få lejlighed til med ord at vidne om, at du tilhører din Herre og Frelser, og der vil være overensstemmelse imellem din arbejdsindsats og dit vidnesbyrd.

Hvad med karrieren? Den overlader du trygt i Herrens hånd. Den er ikke det drivende motiv bag dit arbejde, thi det er Herren, du tjener dermed. *Josef* fik en strålende karriere, men *Amos* måtte »nøjes med« at være fåreavler og dyrke morbærfigen. De fleste kristne kommer ikke til tops, men nogle gør det. Herren bestemmer, hvor han vil have enhver!

Det er ikke »finere« at være departementschef end at være kontorassistent; der er ikke noget arbejde, der er »finere« end andet arbejde; thi når arbejdet gøres for Gud, er vi alle *hans tjenere*, og »finere« kan det ikke blive!

Der findes intet arbejde, der kun er morsomt, interessant og inspirerende. Enhver plads indeholder noget, der er »kedeligt«, monotont, uninspirerende. Mangt et arbejde består i gentagelser af det samme. Men tænk, når du gør det med taksigelse, ser det helt anderledes ud. Da får du øje på adskillige små forgyldninger af dagligdagens gerning, som du ellers var blind for. Ja, da sker det, at du lægger en fornyelse ind i det ensformige – det giver dobbelt glæde. Så er det ikke blot arbejdet, der præger dig, men også dig, der præger arbejdet. Er arbejdet end nok så almindeligt, så kan det dog af den, der gør det af hele sit hjerte, gøres på en ualmindelig måde. Således overvinder en kristen tristheden på arbejdspladsen og spreder lys om sig.

På enhver arbejdsplads er der mulighed for personlig udvikling, ligesom der er mulighed for stagnation. Guds barn udvikler sig, thi han arbejder også på sin arbejdsplads (måske endda især der!) med frygt og bæven på sin sjæls frelse, idet Gud virker i ham både at ville og at kunne klare, hvad han skal klare og måske mere til (Fil. 2,12-13). Han giver ikke op – og når han er lige ved at gøre det, kommer Ånden ham kraftigt til hjælp med tugt og opmuntring og lader ham finde en vej igennem det, der ser umuligt ud.

Således søger han af hele sin sjæl at gøre fyldest på den plads midt i verden, hvor Gud har sat ham.

Konfrontationer

Men ligesom hele verden ligger i den Onde, således hersker det store Babylons ånd over erhvervslivet, hvor de fleste arbejdspladser befinder sig.

Guds barn har en helt andet Ånd. Heligånden fylder ham, men Babylons ånd råder i verden. Derfor kan det ikke undgås, at der opstår mange vanskelige situationer, hvor Guds barn bliver stillet på prøve. Vil han være tro imod Herren, eller vil han søge et kompromis?

I dommen over den store skøge siges det, at der blev handlet med menneskesjæle (Åbenb. 18,13). Der bliver i forret-

ningslivet ikke taget synderligt hensyn til, om en disposition er så hensynsløs, at den går ud over små mennesker. Man er heller ikke overmåde ængstelig for, om man sårer samvittighederne, f.eks. ved at påbyde en ansat at sige noget, der ikke stemmer med sandheden. Guds bud lægges ikke til grund for samfundslivet eller erhvervslivet – Guds barn er sandelig sat midt i verden, som verden er, i den Ondes vold, behersket af den store skøges ånd.

Midt i verden, men ikke af verden, og derfor, skønt pligttopfyldende, arbejdsom, taknemmelig og helhjertet i sit arbejde, dog en fremmed, der først og sidst vil være tro imod den Herre, som verden ikke vil vide af. Uden at Guds barn ønsker at dømmes, udgår der en dom over synden og tarveligheden fra ham.

Alt, hvad der besmitter legeme og ånd, tager han klart afstand fra og går ikke med til det. I sin samvittighed kender han grænsen mellem det, han kan, og det, han ikke kan, fordi Herren ikke godkender det, og denne grænse overskrider han ikke, end ikke under trusler og advarsler om afskedigelse.

Det kan ske, at han bliver hånet – det kan ske, at han bliver behandlet uretfærdigt – det kan ske, han bliver frosset ud, så ingen ønsker at omgås ham – men han forbliver tro, thi nu kæmper han for noget af evighedsverdi!

Han ved, at Gud er med ham; han ved også, at på deres besøgstid, måske under et svært sygeleje, vil de, der håner ham, komme på andre tanker. Et vidnesbyrd, der koster den ansatte noget, har en særlig evne til ikke at blive glemt af dem, vidnesbyrdet blev aflagt overfor!

Det gælder om at stå fast i den rette Ånd, altså med den blanding af sagtomdighed og fasthed, der kendetegner Guds Ånd. Det gælder om ikke at forløbe sig, ikke at blive opfarende, men stille, høfligt og frimodigt at gøre rede for, hvorfor man siger nej og kun nej. Mon ikke sådanne vidnesbyrd på arbejdspladsen er nok så virksomme som de vidnesbyrd i ord, man aflægger i forsamlingen for de mødegængere, som nu kommer der?

Der er ofte en eller et par stykker blandt arbejdskammeraterne, som inderst inde ved, at du har ret og gør ret. De kommer fra en kristen baggrund, har haft bedende forældre, men er kommet bort fra troen. Det er Gud, der hat sat dig der, hvor du er, for at nå bl.a. dem. Han elsker dem og opsøger dem.

Jesus beder ikke om, at Gud vil tage dig ud af verden, men at han vil bevare dig fra det onde – og Gud besvarer hans bøn! Du bliver bevaret fra det onde, skønt du er midt i verden, hvor skøgens ånd råder. Ja, midt i verden helliges du ved sandheden, d.v.s. ved Guds ord. Fra det

ord, som er Ånd og er Liv, udgår lys til dig, så du ikke famler forvirret, men følger det klare spor, Ordet peger på.

Det går op for dig, at det er alt andet end en tilfældighed, at du er just på den arbejdsplads, hvor du er. Det er Herren, der har sendt dig, thi han bad: »Ligesom du har sendt mig til verden, således har jeg også sendt dem til verden« (Johs. 17,18). Nu forstår du, at din arbejdsplads er alt andet end noget af ringere betydning, et nødvendigt onde eller lignende, men at den er opfyldelsen af, hvad Jesus sagde i sin ypperstepræstelige bøn. Dit arbejde er ikke forgæves; din møje er ikke forgæves; dit slid er ikke forgæves; din kamp, dit nej og dit ja er ikke forgæves, thi du gør det altsammen for Herren! Han har lukket døren op for dig til den arbejdsplads. Han bestemmer også, om døren skal lukkes. Konsekvenserne af dit nej til synden under alle dens former bestemmer han.

»Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne« (Rom. 12,2). Lad dette ord opflamme dit hjerte i din daglige gerning for Herren på din daglige arbejdsplads, hvor Herren har sat dig, for at du både skal gøre fyldest som en arbejder og være Hans vidne. Gud give dig lykke og gode råd, sin nådes lys dig tilsende!

Den største arbejdsplads

Den største og vigtigste af alle arbejds-

pladser er hjemmet. Der står intet sted i Skriften, at en dygtig arbejder er mere end perler værd, men det siges om en duelig hustru (Ordspr. 31,10). Der er heller ingen arbejdsplads, der er beskrevet så indgående som hustruens i hjemmet (Ordspr. 31,13-27).

En duelig husmoder er ikke blot et bilde på menigheden (Efes. 5,22-32) men et *forbillede* for den. Hos hende kan hele menigheden, hvis den vil, lære, hvad utrættelig udholdenhed i det daglige er – udholdenhed i det, der så let overses – hos hende kan menigheden, hvis den vil, lære, hvad det er at arbejde om morgenen, om formiddagen, om eftermiddagen, om aftenen, ja om natten.

Hendes gerning er Gudstjeneste i et og alt, i det små og i det store. At vor tid er blind herfor, viser kun, hvor tæt mørket er over menneskene.

Hun er ikke en Marta, men en *Maria*, derfor kan hun arbejde, som ingen Marta kan og gå morgendagen i møde med smil; jeg kender husmødre, der udretter det utrolige uden nogen sinde at ynke sig selv; underligt nok omtales de aldrig i missionsrapporter eller andre beretninger fra menighedernes forskellige aktiviteter – dog, de behøver ingen omtale, thi deres gerninger synger deres lov i portene.

Hos hende kan menigheden, hvis den vil, også lære, at tilværelsens grundlæggende gerninger, nemlig *madlavning* og *rengøring*, uden hvilke vi alle gik til grunde, er *gentagelser*, der ikke kan forsømmes en eneste dag, uden at tilstanden syn-

ker. Gentagelser er altså overordentligt meningsfyldte; de lader os fatte noget af tilværelsens rytme; kommer vi ud af takt med den, da bliver vort liv kun »hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i vejen her og lidt i vejen der« (Esaj. 28,10), og vi får aldrig gennemført noget af bestående værdi.

Det nye år

Har vi nogle »visioner« for 1992? Jeg for min del vil gerne pege på *hverdagen*, især dagen i dag. Denne dag er en frelsens dag, og at vi er frelst, lever vi ud på vor arbejdsplads. Findes vi tro der, står vi prøve der, og svarer vort liv der til vort vidnesbyrd i forsamlingen, da kan det være, at Herren sætter os over *mere* – men hvad dette »mere« er, ved ingen af os.

Når Herren kommer igen i et nu, vil han finde nogle ved kværnen, andre på marken, altså på deres arbejdsplads. Du og jeg vil være evigt lykkelige, om han finder os tro på vor arbejdsplads i det mægtige øjeblik!

Bliv derfor i det, som Guds Ånd har lært dig (1. Johs. 2,27), ja, bliv i Ham (vers 28), ja, bliv i hans kærlighed (kap. 4,16), da bliver du i den troskab i det daglige, som gør, at du ikke bliver til skamme for ham i hans åbenbarelse!

Jeg gentager med vor gamle salmedigter: *Gud give dig lykke og gode råd, sin nådes lys dig tilsende!*